

Závojom rokov dávnych hľadím
na jeho cestu ťažkú.
Z nákovy citov hlasom skutým
s plebejským vzdorom zatvrdnutým
vyznávam svoju lásku.

Pred nabubrelým majestátom rodov,
do chladných tvári mrakodrapov,
do duší prázdnych nezmyselným leskom,
do duší vetchých ako zástery,
do týchto duší kričím:
Milujem!

Lúbim zodratých tvrdých chlapov
a bosé nohy drobných materi
pred bránou v kúte,
kde s bledou prosbou stáli
v ohnisku panských rozmarov.
Milujem!

Lúbim zhúžvané, zryté čelá,
plátenné šaty sivých murárov,
v obvazoch štíhlych lešení
čo kládli hluché skaly
a ktorí priehršť života tak ťažko vyplácali.

Čas ako dohán koreňavý
sa v hrubých prstoch mrví.

Výhonky rásťli, vyklíčili
z bedárskej otcov krvi.
Závojom rokov na nich hľadím
a na ich cestu ťažkú.

Tým tvrdým chlapom s bielou hlavou,
s plebejskou slzou ligotavou
vyznávam svoju lásku.

(Až dozrieme)

závoj
– fátyol

nákova
– kovácsüllő, üllő

skutý
– összekovácsolt,
összeforrasztott

vzdor
– dac, dacosság

nabubrený
– dagályos, bombasztikus;
féljavalkodott, puffeszkedő

vetchý
– itt: erőtlen, gyenge, törődött,
nyűtt

zodratý
– agyonnyúzott, elgyötört

rozmar
– hangulat, (kedély)állapot;
szeszély

zhúžvaný
– összegyűrt, gyűrött,
összeráncolódott

zrytý
– itt: barázdált

lešenie
– építőállvány, állványzat

priehršť
– két összetett marok

výhonok
– hajás, kinővés